

Ungdomsskolen forberedte de unge saaledes, at de, naar de kom paa Folkehøjskolen med 18 Aar, kunde tage fat paa noget andet end blot at opriske deres Børnelærdom, tage fat paa alt det, der skal være Nerven i Højskolens Liv og Virksomhed. Det, som Striden staaer om, er, hvorvidt denne Ungdomsskole skal være obligatorisk. Dér er det min Mening, at i København og de store Byer og i Stationsbyerne med er det nødvendigt at gøre den obligatorisk baade for Arbejdsgiverne og Arbejderne; men paa Landet er det umuligt, baade af aandelige, økonomiske og lokale Grunde, foreløbig i alt Fald. Men lad os begynde smaat, lad os begynde med Byerne, og lad Kommunerne tage fat dér. Med Hensyn til de Lærere, der kommer dér, er det ikke det afgørende, om de kan finde Musklerner her og dér, og om Benene sidder paa disse Steder, nej, de skal være Livskunstnere, disse Lærere. Jeg er bange for, at man fra en vis Side lægger for megen Vægt paa den intellektuelle Side af Læreruddannelsen, at de skal have flere faglige Kundskaber, Sprogkundskaber; men her er det netop, at Tyngdepunktet i Uddannelsen bør ligge, i dette, at de Mennesker, der skal undervise Børnene baade i Folkeskolen og Ungdomsskolen, skal være Livskunstnere. Derfor vil jeg sige, at ingen burde ansættes som Lærere i København eller i større Byer og Stationsbyer, før de har været rundt i Arbejderkvartererne og set, hvordan de lever dér, eller helst selv har levet der en Tid. Det er mere betydningsfuldt, end om de kan lidt mere eller mindre Zoologi eller Botanik, skønt jeg ogsaa ønsker, at de skal kunne noget af det, saa at de kan give Børnene Kundskaber deri, men først og fremmest skal de lære Børnene at forstaa Naturen omkring sig, føre dem ud i den, saa at de kan føle, at det Land, de lever i, er et yndigt Land. — Men inden det kanske, er der dog en Mulighed for, at man kunde begynde paa, at Skolerne i de større Byer kunde føre en Protokol over de Elever, der træder ud af Skolen, og senere træde i Forbindelse med Børnene for at retlede og vejlede dem. Man kan sige, at vi saa skal have nye lønede Kræfter dertil; men det tror jeg ikke behøves. Thi der er allerede ved de større Skoler Lærere og Lærerinder, der anvender deres Fritid i det sociale Arbejdes Tjeneste, anvender den frivilligt til at gaa ud og gøre godt og træde i Forbindelse med Hjemmene. Men hvis det kunde ordnes saaledes, at Forholdet blev systematiseret, saa Samfundet holdt Kontrol med alle de unge Mennesker, der gaar ud af Skolerne, for at kunne

træde støttende til, saa var det da en Begyndelse, og Ungdomsskolen kunde da komme bagefter. Jeg haaber, at det ikke varer længe, før man kan tage fat paa den Ting. Jeg har ogsaa det Indtryk, at da den højtærede Undervisningsminister forrige Gang var Minister, havde ogsaa han Sympati for denne samme Bevægelse.

Vi har her gjort adskilligt Arbejde — det ser vi paa Finansloven — for at tage os af Lærlingene, de unge, der gaar ud. Det er et Spørgsmaal, som Samfundet paa samme Maade maa tage op, at skaffe Hjem til disse unge Mennesker, der kommer til København og til de store Byer, skabe Mulighed for, at de i de mest kritiske og sværeste Aar, et Menneske har i Livet, kan leve i hyggelige og ordentlige Omgivelser. Lærlingehjemmene maa have Støtte. Den Smule Understøttelse, vi nu giver paa Finansloven til Foreningen til Lærlinges Uddannelse, 12 000 Kr., tror jeg det er, er ikke tilstrækkelig. De Penge, der anvendes til at værne disse unge Lærlinge i Alderen fra 14 til 18 Aar, vil ikke være en Merudgift paa Finansloven; thi det vil være en Merindtægt paa andre Poster. Vi har adskillige staaende Udvalg her i Rigsdagen. Jeg synes, det kunde være en naturlig Ting, om vi nu for Tiden prøvede paa at nedsætte et staaende Udvalg, som særlig skulde tage sig af sociale Sager.

Nu er det saaledes, at vi her i Danmark ikke har en Grundlov, men to Grundlove, Grundloven af 5. Juni 1915 og Folkepagten, Folkenes Forbunds Grundlov, som jo ogsaa er Danmarks Riges Grundlov — jeg vil anbefale, at den bliver optrykt her efter sammen med Danmarks Riges Grundlov i den Bog med Forretningsordenen og andet, som omdeles til Tingets Medlemmer, saaledes at den kunde blive udbredt og kendt, saa at vi alle sammen kunde faa Lyst til at arbejde paa, at den kan blive en Virkelighed. Det er jo saaledes, at man mange Gange, ja, hver Morgen, maa sige, ligesom Clemenceau sagde: Jeg skal tro, og jeg maa tro paa Folkenes Forbund. Det er noget, man næsten maa suggerere sig til at tro paa. Det varede jo midlertid længe, inden de danske Landsdele blev samlet, saaledes at der blev et Folkehele ud af det, ja, det tog næsten 1 000 Aar. Det vil ogsaa tage lang Tid, før Folkenes Forbund bliver noget mere end blot paa Papiret, men jo mere vi hver for sig arbejder paa det, des snarere vil det ogsaa komme. Det, der er det til Grund liggende, er Nationalitetsfriheden, dette, at vi nu begynder at respektere de forskellige Natio-